

hed at udføre visse foranstaltninger, jfr. bemærkningerne til ændringsforslagets § 18, stk. 4. Hovedreglen må være, at der ikke ydes fredningserstatning til den pågældende myndighed, når de påbudte arbejder er af mindre omfang eller må antages at kunne udføres inden for myndighedernes sædvanlige virksomhed.

Overfredningsnævnet kan ændre fredningsnævnets beslutning efter stk. 2, jfr. forslaget til § 28, stk. 1, men det foreslås i § 30, stk. 1, at spørgsmålet ikke skal kunne indbringes for taksationskommissionen, lige så lidt som overfredningsnævnets beslutning om, hvorledes den samlede fredningsudgift skal fordeles mellem staten, amtskommunen og en kommune, kan efterprøves af taksationskommissionen.

Stk. 3 svarer til den gældende lovs § 13, stk. 3, idet der foreslås foretaget den realitetsændring, at godtgørelse efter bestemmelsen skal kunne tilkendes også private brugere og andre rettighedshavere i ejendommen og ikke blot private grundejere. Ved den foreslåede ændrede affattelse tydeliggøres det, at bestemmelsen alene hjemler tilkendelse af bilighedserstatning. Spørgsmålet om anvendelse af bestemmelsen skal således fortsat ikke kunne påkendes af taksationskommissionen, jfr. nu udtrykkeligt ændringsforslaget vedrørende § 30, stk. 1, 2. pkt.

Stk. 4 indeholder to ændringer i forhold til den gældende lovs § 21, stk. 4:

Ved den ene ændring overføres princippet i den ved lov nr. 212 af 26. april 1973 foretagne ændring af gældslovens § 62 om morarente til at gælde forrentningen af tilkendte fredningserstatninger. Den nugældende faste rentesats på 1 pct. over diskontoen pr. datoen for fredningsnævnets kendelse foreslås således afløst af en variabel rente, der svarer til den til enhver tid fastsatte officielle diskonto med et tillæg på 1 pct. p.a. En variabel rente tilpasset den almindelige renteutvikling forekommer særlig rimelig, fordi erfaringen viser, at fredningssager ofte trækker længe ud.

Ved den anden foreslåede ændring får også taksationskommissionen kompetence til under særlige omstændigheder at fastsætte et andet begyndelsestidspunkt for forretningen end anført i 1. pkt.

Den foreslåede § 19 har ikke medtaget den gældende lovs § 21, stk. 2. Bestemmelsen har vist sig ikke at have praktisk betydning.

Til § 20:

§ 20, *stk. 1*, svarer til den gældende lovs § 22, stk. 5, med den mindre ændring, at der ikke foreslås foreskrevet nogen frist for bekendtgørelsen af

afgørelsen. Ændringen har sammenhæng med, at afgørelsen først vil få retsvirkninger efter bekendtgørelsen i Statstidende, jfr. forslag til § 22, stk. 1.

Stk. 2-6 afløser den gældende lovs § 22, stk. 1-4. Den ved forslaget til § 17 foreslåede udvidelse af den kreds, der skal indbydes til møde med fredningsnævnet, gør det ønskeligt, at der i § 20 sondres mellem underretning om de fastsatte fredningsbestemmelser og om erstatningsspørgsmålene.

Det findes endvidere ønskeligt, at adressatkredsen for afgørelsen om fredningens indhold ikke som i den pågældende lovs § 22, stk. 2, nr. 7, begrænses til personer m.v. med *retlig* interesse i afgørelsen. Det foreslås derfor, at de fastsatte fredningsbestemmelser skal tilsendes enhver, der har vist interesse for sagen ved at give møde for fredningsnævnet eller fremsætte ønske om at blive underrettet om afgørelsen. Ordene »give møde for fredningsnævnet« er valgt for dermed at markere, at den pågældende må have deltaget i et møde, som fredningsnævnet har afholdt på en sådan måde, at nævnet får kendskab til hans eller hendes navn og adresse.

Til § 21:

Uden udtrykkelig bestemmelse herom i naturfredningsloven er fredningskendelser stedse blevet tinglyst. Det findes rigtigst at tinglysning følger af loven og således, at alene selve fredningsbestemmelserne skal tinglyses, jfr. bemærkningerne ovenfor til § 17, stk. 5.

Til § 22:

I *stk. 1* foreslås det indledningsvis fastslået, at fredningsbestemmelser skal overholdes af alle og enhver. Videre foreslås indsat en udtrykkelig bestemmelse om, at fredningsbestemmelserne er bindende for alle rettighedshavere i ejendommen uden hensyn til tidpunkt for stiftelsen af deres rettighed. Denne virkning af fredning er fastslået i retspraksis. Formuleringen er i overensstemmelse med anden tilsvarende lovgivning.

Stk. 2, 1. pkt., svarer til ekspropriationslovens § 25, stk. 1, og lov om offentlige veje § 44, stk. 1. Den foreslåede bestemmelse, der er begrundet i praktiske hensyn, medfører ingen ændring i bestående retstilstand med hensyn til hvilke grupper af rettigheder, der kan bortfalde ved en ved fredning bestemt afståelse til det offentlige (ekspropriation). Skulle det undtagelsesvis forekomme, at ophævelse af offentligretlige servitutter kommer på tale, forudsættes det, at spørgsmålet herom gøres til genstand for en drøftelse med den pågældende offentlige myndighed, forinden fredningsnævnet/overfredningsnævnet træffer sin afgørelse.